30
AĞUSTOS
ZAFER VE
TAYYARE
BAYRAM
SAYI: 250

Ebedî Şef ATATÜRK Kocatepede..

30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMI

Türk Çocukları, sevinçle yaşadığınız bu günleri candan, gönülden te'sit edin.

Bugün 30 Ağustos zaferi her Türk çocuğunun bilmesi lâzım olan mutlu bir gündür.

Büyük muharebenin bittiği ilân edildiği gün, bir de yeni oynanacak bir dramın ilân edilmesi unutulmamıştı.

Savaşta kahramanca çarpışan, her çarpışmasında kahramanlıktan bir eser, kahramanlıktan bir varlık yaratan Türkiyenin bir arslan olduğu unutulmuş, yok edilmek istenilmişti.

«Aman padişahlığım elimden gitmesin!» diye bağıran padişahlar, ne denirse kabul ediyorlar, gûya kendi ceplerinden veriyorlarmış gibi, ülkeyi parça parça önüne gelene peşkeş çekiyorlardı.. Ne İzmir, ne Adana, ne Trakya, kalmamış, Türkün bu güzel toprakları, düşman askerlerinin çizmeleri altında ezilmeğe başlanmıştı.

Bu hazırlanan dramın birinci perdesi, âciz korkak padişahların karşısında pek kolay, pek çabuk oynanıvermişti.

Fakat ikinci perde açılacağı zaman, perdenin açılmasını ilân eden mızıka sesleri birdenbire durdurdu.

Herkes:

— Ne var? Kim çıktı?

Diye soruyordu.

Artık her dilde masal kabilinden bir kahramanın ismi dolaşıyordu.

— Mustafa Kemal çıkmış... Padişahların (Sevr) şehrinde, Türk topraklarını düşmanlara veren muahedeyi kabul etmemek için isyan etmiş!..

Ağlayan kalplerde, yıldız gibi parıldayan bu isim, Mustafa Kemal, dendiği gibi, bir güneş, bir nur gibi de parlıyordu.

Bakınız 3- Ağustos zafer gününü Atatürk nasıl kazandı:

«Atatürk 26 Ağustos büyük taarruzunda her saat ordusile büyük muvaffakiyetler kazanırken 4 gün sonra, 29 Ağustos günü saat ikide Çalköy civarına gelmişti. Kahraman on birinci fırkamız, tepeler üzerinde düşmana taarruz için yayılarak ilerlemekte idi. Çalköy alevler ve dumanlar içinde yanıyordu.

Atatürk buraya bakınız niçin gelmişti:

29/30 Ağustos gecesi sabaha karşı cephe harekât şubesi müdürü her zamanki gibi 5 saate kadar muhtelif karargâhlardan ve her taraftan çekilen raporlara göre harita üzerinde işaret ettiği vaziyeti Cephe Kumandanı İsmet İnönü'ye göstermiş, o da derhal «Paşaya göster!» emrile Gaziye göndermişti. O saatte Gazi Krahisar belediye dairesinde yatıyordu. Onu uyandırdılar ve haritayı gösterdiler. Haritaya bir göz gezdirdi. Ve hemen yataktan fırladı.

Her şeyi evvelden gören Gazinin bu haritada gördüğü şey şu idi: Ordularımız karşı taraftaki düşmanı şimalden, cenuptan, garptan sarmağa müsait bir vaziyet almıştı. Şu halde düşündükleri ve büyük neticeler yaratacağını umdukları vaziyetler beliriyordu. Derhal İsmet İnönünü ve Fevzi Çakmağı çağırdı.

Ebedî Şef Atatürk ile Millî Şef İsmet İnönü bir konuşma esnasında..

30 AĞUSTOS ZAFERİ

Bir sabah, başlıyarak Türk topu bombardımana,
Düşmanın boğdu ateş hattını birden dumana..

Neydi artık bu boğuşmak o siperden sipere,...
Koca bir ordu akıp gitti o tel örgülere!

Bir tek asker bile hiç kalmadan, ancak, geride,
Çarpışıp aldılar ilk: Afyonu, son: İzmiri de!

Bu zafer, tarihin altınla yazılmış zaferi, ...
Bu zafer, Türk'ün asîl ordusunun şaheseri..

Ne yiğitlikle alınmış, kazanılmış bu zafer,
Ne çetinlikle, ne kudretle kurulmuş bu eser!

Bu eser, milletimin ölmiyecek âbidesi,
Bu eser, Türk ilinin, hürriyetinin şanlı sesi!

Bu zafer, Türk erinin, zabitinin timsali,
Bu eser, milletimin ülküsü, istikbali!

Vatan uğrunda ölen erlerin, ancak, bu eser,
Bir avuç toprak olan kabrini güllerle bezer!..

Ey zafer arslanı!. Ey kahraman asker!. Ey Ata!..
Aktı destanlarının aksi Meriçten Fırata!..

Taştı coşkun zaferin nağmesi tâ.. Akdenize,
Sen zafer neş'esi verdin bu coşan kalbimize..

Sen bugün ülkede şan rüzgârı estirmedesin,
Yeni kuvvet veriyor kalbe ateşten nefesin!

Hâtıran Türk ilinin her tarafından taşıyor,
Görmiyenler seni: Erkek ve kadın ağlaşıyor!..

Ey zafer arslanı, ey kahraman asker, ey Atam,
Duyduğum hisleri mısrala yazıp anlatamam!

Ne zaman gözlerimiz Dumlupınar'dan kalksa,
İzmir'in ufkuna bir lâhza derinden baksa:

Görürüz, gösteriyorken seni, parlak denizi,
— Ordular!.. İlk hedefinizdir, dediğin Akdenizi!

M. Faruk GÜRTUNCA

Üçü toplandılar. Vaziyeti bir daha görüştüler. Ve anladılar ki Türkün hakikî kurtuluş güneşi 30 Ağustos sabahı ufuktan doğacaktır. Bu karara göre ordulara yeni emirler verildi.

Vaziyet o kadar mühimdi ve o kadar şiddet ve sürat istiyordu ki bu tahrirî emirlerle iktifa etmek ihtiyata muvafık olamazdı. Onun için Fevzi Çakmaktan bizzat Altıntaş ve cenuptan hareket eden ikinci ordunun ve bunun daha garbinde bulunan süvari kolordumuzun yanına giderek tasavvurlarına göre harekâtı tanzim buyurmasını rica ettiler. Dördüncü kolordusile düşmanı cenuptan takip eden birinci ordu karargâhına da bizzat Gazi gidecekti. İsmet İnönünün karagâhta kalarak umumî vaziyeti idare etmesini münasip gördü. Fevzi Çakmak da hareket ederek demiryolunu takiben otomobille garbe yollandı. Dokuzdan evvel Akşehirdeki birinci ordu karargâhına vardı. Ve dördüncü kolorduya, Çalköyünün garbindeki düşmanı sarmalarını emretti. Ve düşman ordusunun behemehal mahvedilmesini söyledi. Bu emirler derhal yapıldı. Fevzi Çakmak bir müddet karargâhta kaldı. Esir edilen zabit ve nefelerle görüştü.

Gazi bunları gördü. Artık burada kalamazdı. Muharebe vaziyetini yakından görmek istedi. Dördüncü ordu kumandanının tarassut için bulunduğu Arpalık civarında şu istikametteki bir tepeye geldi.

— Devamı 7 inci sayfada —

Büyük zaferden sonra şanlı Türk askeri İstanbula giriyor..

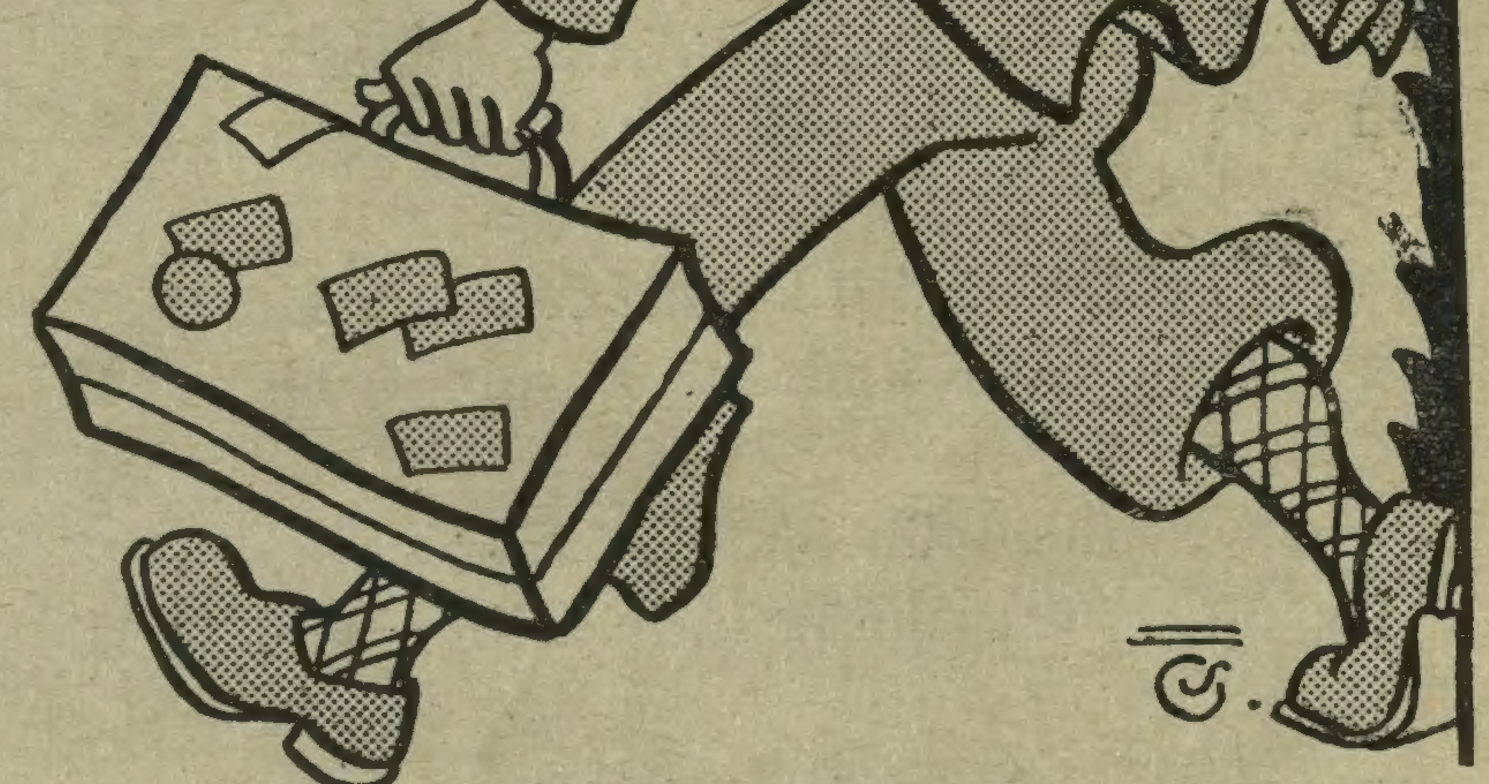

— 17 —

Fakat bu yerliler o kadar garipti ki, maymunlar gibi ağaçlar arasında ya - şarlar ve, daldan dala atlarlardı. Hele develeri görünce ne yapacaklarını şa- şırdılar.

İngilizler tepelere toplanmış olan bu boş araziyi geçtikten sonra sahillere yaklaşmışlardı. Bu esnada akıl ve ha- yale gelmiyen bir çok ormanlarla kar- şılaştılar. Bunlar Paltuviye ormanları idi. Yürüdüler, yürüdüler; sahile çok yaklaştıkları halde aksi gibi körfezi bu- lamıyorlardı.

Nihayet Burke ve arkadaşı yayan o- larak yürümeğe ve büyük fedakârlığı yapmağa karar verdi. Derhal yürüdü. Hakikaten müthiş ormanlar arasında, balta bile uğramamış ağaçlar arasından geçti. Nihayet denize vardı. İşte.. A - vustralyayı böyle bir baştan bir başa dolaşan Burke idi. Amma..

Dönüş çok felâket ile doludur. Gi- derlerken başlarına gelen felâketler bunların yanında hiçe sayılıyordu.

Cenuba doğru harekete başlamışlar- dı. Fakat bununla beraber de şimşek- ler yıldırımlar sanki harekete geçmişti. Palimyeler ve okaliptüs ağaçları ara- sında öyle şimşekler çakıyordu ki.. Elektrik olmıyan bu yerler sanki şen- lik meydanına dönüyordu. Tabiî kor- ku da o nisbette fazla idi. Her adım - da yıldırımın kendi üzerlerine inmesi ihtimali mevcuttu.

Keşki yalnız yıldırım düşseydi. Ar- kasından başlayan yağmurlar, sanki gökten sular boşanmış gibi idi. Artık ileriye bir adım atmak imkânı yoktu. Herkes yarı beline kadar sulara, ça- murlara batıyordu.

Nihayet bir yerde otu- rup bir çadır kurarak bu felâketin sonunu bekle - mekten başka çare kalma- dı. Lâkin bu sefer de müt- hiş bir eksik vardı. De - veler için çadır alınma - mıştı. Yağmur bütün şid- detile devam ediyordu. Develer açıkta idi.

Bu felâkete boyun eğmekten başka ne yapsınlar? Nihayet dört gün böyle çile çektiler. Beşinci gün hava biraz açtı. Fakat güneşin, bütün kuvveti ile yağmuru kurutması için tamam iki gün geçti. İki gün sonra güzel güneş bütün kızgınlığı ile her tarafı neşeye boğunca, seyyahlara da neşe geldi. Ve yola çıktılar. Ortalık biraz kurumuş tu. Amma.. develerin bir çokları has- taydı.

Bu sefer de ikinci bir felâket vardı. O da açlık.. Ve bir taraftan da yılan- larla mücadele.. Yılanlar 8 metre u - zunluğunda idi. İlk defa yağmurlardan sonra karşılarına çıkan bu müthiş fe- lâketi görünce saatlerce uğraştılar. Hal- buki yılan öyle kurnaz ve öyle harpçı bir mahlûk idi ki.. Saatlerce seyyahları uğraştırdı. Yine teslim olmadı. Ve ken- disini kolay kolay öldürtmedi. Kuyru- ğunu kesiyorlar, başını kaldırıyor, be-line vuruyorlar, diğer tarafı ile hare- ketler yapıyordu.

Yine yürüdüler. Bir gün yine yağ -

Bu sayıda yeni bir

Resimli romana başladık

İki Çocuğun Macerası

Zevkle akuyacağınız heyecanlı bir çocuk romanıdır. 15 inci sayfamızda takibe başlayınız

Yazan : ZEKİ CEMAL

mur başlayınca, Allahtan karşılarına büyük bir mağara çıktı. Onun içine girdiler .Artık güzelce istirahat edi- yorlardı.

Bütün seyahat esnasında bundan da- ha güzel bir hatıraları olmadığını söy- lerler. Çünkü dışarıda müthiş yağmur yağarken onlar içeride rahat rahat key- fediyorlardı.

Bir gün yağmur yağdı. Nihayet vâ- di su ile doldu. Az kalsın seller ma - ğaraya kadar girecekti.

Lâkin bu sefer de ikinci bir şeyle karşılaştılar. Sivri sinekler.. Upuzun ayaklı sivrisinekler onları öyle taciz ediyorlardı ki.. Durmak, oturmak im- kânı yoktu. Hep ellerinde büyük yel- pazeler, mütemadiyen sivri sineklerin üzerine vuruyor, bir tane öldürünce sanki bayram yapıyorlardı.

Tam bugünlerde yemek azalmıştı. Bir gün hizmetçinin birisi elde ne ka- dar süt varsa hepsini birden çalıp iç- mez mi! Ne yapsınlar? Yemek yok, ek- mek yok, süt yok. İsterlerse hizmetçi- yi döğüp öldürsünler, neye yarar? E- le bir şey gelmez ki.. Nihayet deve - lerden bir tanesini kesmekten başka çare bulamadılar. Deveyi kesmek hem çok zor, hem de çok acıklı oldu. Zira seyyahlar bu devenin ileride kendile- rine ne kadar lâzım olacağını biliyor-

lardı.

Fakat südü çalan hizmetçi hastalanmıştı. Nihayet ölmez mi?

İşte bu felâket hepsinin üstüne tüy dikti.

21 Nisanda üç seyyah arkadaşlarını bekliyorlardı. Bunlar nihayet nasıl olsa arkadan gelirler.. dediler ve daha ileriye, yani gerideki konağa gittiler.

Burke ile arkadaşları, diğer arkadaşları da uzaktan göreceğini zannediyordu. Nihayet Burke ile arkadaşları geriye çekildiler. Bir de baktılar? Üç arkadaş yok. Her şeyi alıp götürmüşler. Yahut da mahvolmuşlar.. Şaşırıp kaldılar. Manevî kuvvetleri kırıldı. Ne yapacaklarını şaşırdılar.

Netekim arkadaşlardan birisi de yolda hastalanmıştı. Onu tedavi etmek için çare arandı. Hiç bir şey bulamayınca, bu arkadaşlardan biri de ölünce Burkenin eli ayağı kesildi.

Ne yapsın?.. Sağa, sola koştu. Çünkü merak içindeydi. Acaba arkadaşları öldü mü? Yoksa gittiler mi? Sağa, sola koşarken, ağaçta (21 Nisan) yazısını gördüler. Üstünde yere doğru ok vardı. Ağacın dibini kazdılar. Bir mektup buldular.

Bu mektupta 21 Nisanda buradan hareket ettiklerini ve gerideki konağa gittiklerini yazıyorlardı. Mektubun kenarında da sağ taraftaki kuyuda biraz yiyecek var, diyorlardı.

Hemen burayı kazdılar. Kutu içinde biraz şeker, pirinç, vesair yiyecek buldular.

Bu yiyecek maddeleri kendilerini üç gün daha geçindirebilirdi. Bu erzakla yola tekrar çıktılar. Fakat üstlerinden dökülen yırtık ve partal elbiseleri, değiştirmek için giyecek şeyler yoktu. Dört ay süren uzun bir yolculuktan sonra ne tâkat, ne de kuvvet kalmıştı.

Burke ile arkadaşları o kadar kuvvetten düşmüşlerdi ki.. Bir adım yürümeğe kuvvetleri kalmamıştı.

Nihayet az gittiler, uz gittiler. Her adım bir kilometre kadar uzun geldi ve arkadaki konağa geldiler. Konak yerinde bir de ne görsünler? Diğer arkadaşlar daha evvel hareket etmemişler mi? Yani kendilerini beklemeden gitmişlerdi. Bunu görünce artık ne manevî, ne de maddî kuvvet namına bir şey kalmadı. Gözleri kararmıştı. Elleri yerinden hareket edemez olmuştu. Sanki ecel onların gırtlağına yapışmış, muhakkak öldürmek istiyordu.

Burke ve Wills ile King, arkadaşlarının arkasından gitmek istediler. Fakat onlar yürüyemiyeceklerdi. Geri kalan iki deveyi de artık kesmek lâzımdı, amma.. Develerde de et namına bir şey kalmamıştı.

Halbuki diğer arkadaşların yanındaki develer henüz kuvvetli imiş. Mektuptan öyle anlaşılıyordu.

Akılları başlarında kalmamıştı. Bunlar her ne pahasına olursa olsun, arkadaşları takip edeceklerdi. Yahut, izler üzerinde gideceklerdi. Wills ile King bunu yapmak istiyorlardı. Fakat Burke elinde çizdiği harita ile başka yol takip etmek istedi. O garptan doğru en kestirme yoldan denize ineceğini zannediyordu. Netekim o bu yola düştü. Yol üstünde (Ümitsiz dağ) vardı. Oradan geçecekti.

Ümitsiz dağ.. Bu ismi duyunca herkesin tüyleri ürperir değil mi?.

İlkönce her şey iyi gitti. Biraz daha yiyecek ve pirinç vardı. Avustralyalı yerlilerden balık ve Nardo denilen bir

yanın cenup kürresinde bizde yazken, orada kış olduğunu bilirsiniz. değil mi? İşte Haziran ayı orada tam kış ortasıdır.

Wills yürüyecek bir halde değildi. Matralarındaki sudan biraz aldı. Yiyeceği de torbasına koydu ve orada yattı.

Burke daha ileriye gitmişti. Fakat iki gün sonra Burkenin de bu feci vaziyete geleceğini söylemeğe lüzum yok. Adım atacak tâkati kalmadığı gibi elini bile kaldıramıyordu. Bir akşam hizmetçisine dedi ki:

— Ben ölünceye kadar yanımda kalacağını zannediyorum. Sonra beni öyle bırak, gömme.

Ertesi gün de Burke ölecek kadar zayıfladı. Ölmedi. Vasiyeti üzere açık bıraktılar.

King yalnız kaldı. O da geriye döndü. Wills'in yanına gitti. Fakat onu da ölü buldu. Ölmeden bir kaç gün evvel hatıra defterine yazmış olduğu şu satırları okudu:

Avusturalyada bulunan bir fare cinsi..

nevi yonca tedarik etmeğe başladılar. Hattâ dağ faresi bile yemeğe başladılar. Dağ faresi yenir mi? demeyiniz. Açlık insana her şey yedirir.

Yürüdüler, yürüdüler. Ümitsiz dağa girince, ne yemek, ne de su.. Haftalarca yürüdüler. Esasen kuvvetleri olmadığı için hızlı da gidemiyorlardı. On beşinci gün geriye dönmekten başka çareleri yoktu.

Yanlarında yonca tarlalarından topladıkları Nardodan başka yiyecek de yoktu. Nihayet açlıktan yarı ölü ve bitkin bir halde geriye kadar ilerlediler.

Kış ortaları gelmişti. Aylardan da Haziran.. Burada biraz duralım. Dün-

— Eğer hava sıcak olursa 4-5 gün daha yaşayabilirim. Nabzım 48 atıyor. Pek zayıf..

Yolculardan artık hiç haber alınmamıştı. Bunların felâkete uğradıkları muhakkaktı.

Melburnda, Adelaid'de Brisban'da imdat heyetleri hazırlanıp yola çıktılar. Sidneyden de böyle heyetler hazırlandı. Fakat yolculuk ne kadar süratle olursa olsun, seyyahların hepsi ölmüştü.

Yalnız King, yerliler arasına karışarak hayatını kurtarmıştı. Tanınacak halde değildi.

— Daha var —

OLMUŞ VAKALAR

ARSLANLARLA Karşı Karşıya

Meşhur bir avcı anlatıyor:

«Av benim için bir eğlencedir. En ziyade sevdiğim av da, tehlikeli olanları, bilhassa arslan avıdır.

Bu avlarda yapılacak takip ancak iki suretle bitebilir: Hayvan ya kurşunla yıkılarak öldürülür, yahut ta avcı hayvanın pençeleri altında canını verir.

Arslan avı için bulunduğum mıntaka, Belçika Kongosu idi. Burada avcılar grup halinde gezinmeği âdet edinmişlerdir. Halbuki ben, daima bu avları yalnız başıma yapmağı daha muvafık bulmuştum.

Bu sebepten hemen hemen yanında bir çok zamanlarda ihtiyat tüfeğim ile biraz erzak taşıyan bir yerliden başka birisi bulunmazdı.

Hikâyesini anlatacağım, bu vak'ada da sabahın on birine doğru ormanda yalnız olarak bulunuyordum. Önümde uzanıp giden ağaçları seyrediyordum.

Bu sırada birdenbire etrafıma bakındığım zaman, biraz uzakta pençelerile oynıyan, gürliyen, hiddetinden kızan arslanları gördüm. Bulunduğum yerden onların yanına kadar gidebilmem mümkün değildi. Bunlar bir yaban eşeğini yıkmışlar, zavallıyı âfiyetle yiyorlardı. Aramızdaki uzaklık ancak elli metre kadar bir şeydi.

Nihayet yavaş yavaş daha iyi seyredebilecek bir yere sığındım. Galiba arslanlar beni görmüşlerdi. Fakat karınlarını doyurmağa çalıştıkları için tenezzül edip te bana bakmak, benimle uğraşmak istemiyorlardı. Tesadüf eseri olarak karşılaştığım bu tablonun her türlü halini seyredebiliyordum.

Altı arslan eşeğin başında zavallı hayvanı paralayıp duruyorlardı. Hakikaten seyredilecek bir şeydi. Usta bir kasap gibi eti parçalara taksim edivermişlerdi. Hayretler içinde kalmıştım. Vahşi hayvanlar karşısında olduğumu bile unutmuş, şaşkın şaşkın:

— A.. A...

Demiştim.

Altısı birden kafasını çevirip bana baktılar.

İçlerinde en irisi bir erkek arslandı. Arslanları, bir eti parçalarken taciz etmenin çok büyük bir tehlike olduğunu biliyordum. En iyi çare sessiz ve sedasız oturmaktı. Halbuki ben bunu yapamamıştım. Şimdi silâhımı yokluyor, kurşunumun yerli yerine gidip gidemiyeceğini araştırıyordum.

Birdenbire dişi bir arslan bana doğru atıldı. Zira arslanlar arasında her zaman hepsinden evvel hücuma kalkanları dişileridir.

Evvelâ koşacak gibi yaptı. Sonra bulunduğum yerdeki yarasalar uçuşmağa başladılar. Arslan nedense biraz bayağı bir yürüyüşle geliyordu. Fakat durdu. Olduğu yerde hiç bir harekette bulunmuyordu. Yalnız havaya bakıyordu. O vakit benim orada olduğumu unutmuş olacak ki, tekrar yabanî eşeğin ziyafetine koştu.

Ondan sonra erkek bir arslan eşeğin iskeleti üzerinden atladı.

Artık bütün soğukkanlılığımı bir araya toplamak lâzım geliyordu. Hayvan ancak benden bir iki metre uzakta iken ateş edecektim. Fakat tam ve isabetli bir nişan almağa başladım.

Erkek arslan çok gençti. Cevval, oynak bir şekilde hareket edebiliyordu. Bana doğru biraz geldikten sonra dört ayağı üzerine yere yattı. Arka ayaklarile toprakları atıyor, müthiş bir surette horluyordu. Üzerime atılmağa karar vermiş gibiydi. Ben ise onu beklemekteydim.

Bu halinde tam beş dakika devam etti. Onu gözümden kaybetmediğim gibi diğer beş arslana da bakıyordum.

Bu sırada dişi bir arslan da yiyeceğini bırakıp bana doğru gelmeğe başladı. Koşa koşa, bacaklarını aça aça geliyordu.

Nihayet erkek arslanın yanında durdu. Ben ona hemen hemen ateşe hazır

bir vaziyette idim.

Bu vaziyet tehlikeli olduğu kadar da çok hoş bir manzara idi. Dişi arslanın yeşillikler arasında kıvrılmalarla bana doğru gelişini seyretmekte de öyle bir zevk vardı ki, tarif edilemez. Fakat onlar artık bulundukları yerde duruyorlardı.

Nihayet dişi de erkek gibi, onun yanında yere oturdu. Başımın üstünde de otuz tane akbaba bana doğru hücum etmek için uçuşuyorlardı.

Çok tehlikeli bir vaziyetti. Bunlardan sakınmak için, arslanlara doğru gitmek lâzımdı.

Arslanlar ise bana karşı çoktan düşman vaziyetinden çıkmışlardı. Hattâ artık horlamalarında bile bir tatlılık, bir dostluk vardı. Ve bırakıp geriye dönmüşlerdi.

Şimdi de ben akbabalardan kurtulmak için onlara doğru koşuyordum. Diğer beş arslan, akbabalardan çekinip kaçmışlar, sade dişi, o güzel dişi arslan orada kalmıştı.

Gelip yine yerine yattı. Yerliler yatan arslan gördükleri zaman:

— Reis yol ver, geçeceğiz!

Derler.

Ben de öyle yapmak istedim. Arslana:

— Haydi defol!..

Diye bağırdım.

Bu bağırmamdan akbabalar kaçıverdiler. Halbuki arslan kızdı. Artık tek başına idi. Üzerime doğru saldırmak istedi.

Bu güzel arslana kıymak, onu öldürmek istemiyordum. Fakat ne yapayım ki, mecburdum.

Tüfeğimi çevirince ateş ettim. Zavallı hayvan kurşunumla olduğu yere yıkıldı ve öldü.

Hakikaten acıyordum. Ölü hayvanı gelip bir çok defalar okşadım.

Kimbilir, bu güzel arslan o akşam kimlere bir ziyafet olmıyacaktı? Bir türlü geri dönmedim. Geceyi oraya yakın bir yerde geçirdim.

Sabah olunca merakla gittim. Güzel arslanın başucunda üç çakal, bir de pars ölüsü yatıyordu.

Gece burası hakikî bir harp yeri olmuştu.»

Nakleden:
R. Çavdarlı

30 AĞUSTOS
ZAFER BAYRAMI

— Baş tarafı 3 üncü sayfada —

Çalköyü garbinde ve şimalinde patlayan topların seslerini işitiyordu. İleriye, ateş yerine gitti, ve şimdi Mehmetçik âbidesinin bulunduğu tepeye geldi. Yolda sağına soluna mermiler düşüyordu. Dördüncü kolordunun fırkaları şarktan garbe seri adımlarla ilerliyorlardı. Karşı kuvvetleri gündüz gözile tamamen sarmak ve inatla müdafaa ettiği muharebe mevzilerine süngü hücumlarile girerek neticeyi almak lâzımdı. Söylüyordu:

— Bütün kıtaat azami fedakârlıklarla ilerlemeli, bataryalarımız açıktan ateş ederek karşı mevzileri sarmalı!. On birinci fırkanın kahraman kumandanı ileri atılarak bütün kuvvetile ilerliyordu. Kahraman Kolordu Kumandanı General Kemalettin Sami de cenuptan ve garpten saldıran diğer fırkalarına şu yeni emirleri veriyordu: Daima ileri, daima şiddet, daima sürat, daima ileri.

Bu sırada ikinci ordunun on altıncı ve altmış birinci fırkaları gittiği muharabelere giriştiler. Diğer fırkaları da sargı çenberini darlaştırıyorlardı. Gazi, bunları görüyordu.

Süvari kolordumuz daha garptan arkayı kesiyordu. İşte bu dakikalarda Gazi düşman orduları başkumandanının karşıki tepelerde son gayretile çırpındığını görüyor gibiydi.

Bütün karşı mevzilerde heyecan vardı. Artık düşman toplarının, tüfeklerinin ateşinde öldürücü hassa kalmamıştı. Avcı hatlarımızın guruba yaklaşan güneşin son ışıklarile parlayan süngüleri her an daha ilerde görülüyordu. Göklerin karardığı bir dakikada Türk süngüleri karşı sırtlara hücum etti. Artık karşımızda bir ordu, bir kuvvet kalmamıştı. Kâmilen mahvolmuş perişan düşmanın arta kalan takımı kalmıştı.

Artık gecenin koyulaşan karanlığı neticeyi gözle görmek için güneşin tekrar şarktan doğmasını zarurî kılmıştı. Ve ertesi gün güneş tekrar şarktan doğdu. Görülen manzara şu idi:

Düşman mahvolmuştu. Cesedi üzerinde Türkün dalgalanan kırmızı ve tam istiklâl bayrağı idi. İşte bu bayrağı tutan ve diken ve sonsuzlaştıran Türk bu hafta binlerce halkın huzuruna koştuğu Mehmetcik âbidesinde yatan ve duran Türktür.»

İşte 30 Ağustos, büyük günün zaferi böyle kazanıldı.

Türkler, işte böyle harikalar yaratan dünyanın en büyük, en cesur, en yiğit bir milletidir.

M. FARUK GÜRTUNA

Ağabeğinizin yeni kıymetli eseri

30 AĞUSTOS ZAFER

ARSLANLARI

Bütün Türk çocuklarının göğüsleri kabara kabara okuyacağı bir kitaptır.

ZAFER ARSLANLARI

DESTANLARIN DESTANIDIR.

Münif Fehimin tablolarıda başlı başına birer şaheserdir

Bugün çıktı. Bayilerden arayınız.

TARZAN İLE PARS ADAMLAR

— 30 —

421 — Fakat Pigmelerin okları maymunlara varamadı bile. Korkudan kollarının kuvveti tükenmişti. Maymunlar üstlerine hücum edince fazla dayanamadılar. Tabanları yağladılar. Şefleri Rebega'nın kahramanlığı para etmedi. Bu sırada yeniden Tarzanın sesi duyuldu.

422 — Yine maymun dilile konuşuyordu: «Zuto, diye bağırıyordu. Gel ben buradayım. Beni kurtar!..» Tarzan korkusundan bu gelenin maymunlar başı Zutonun olduğunu ve onların tün maymun oymaklarını ve onların şeflerini ve isimlerini bilirdi.

423 — Zuto geldi. Tarzanın hapsedildiği kulübeyi buldu. Fakat kapı çok dardı. Zuto içeri sığamadı. Hemen kulübenin damını yıktı. Bu onun için gayet kolay bir iş oldu. Tarzan yeniden emir verdi: «Beni ormana götür.»

424 — Zuto Tarzanın sözünü dinledi. Koca Tarzanı bir çocuk gibi kucağına aldı. Koca kahramanımız ara sıra buyruklar veriyordu: «Zuto dikkat et, Arkadan cüce adamlar gelmesin. Zuto çok sıktın ayağımı, elini biraz gevşet!»

425 — Bu sırada Ansiyen Koli Buvanayı kucağına almış, hâlâ kaçırıyordu. Pigme'lerin köyünden kilometrelerce uzaktaydılar. Hâlâ Ansiyen yorulmak bilmemişti. Kızı hep kucağında taşıyordu. Korku adama neler yaptırır!.

426 —Fakat o günün akşamı Ansiyen yorulduğunun farkına vardı. Koli'yi yere koydu. Zavallı kızcağız yürümesini unutmuştu. Belki haftalardanberi yürümüyordu. Tapınaktan kayığa, kayıktan köye gitmiş, hemen hemen hiç yürümemişti.

427 — Ansiyen büyük bir dalın üstünde Koli Buvanaya geniş bir yer buldu. Kuru yaprak topladı. Ona güzel bir yatak hazırladı: «Yavrum, dedi. Bu akşam burada yat!»

428 — O gece Ansiyen hiç gözünü kırpmadı. Hep amma hep Koli Buvana'ya baktı.Niçin bakıyordu acaba? Kızın herhangi bir vahşi hayvan tarafından kaçırılmasından mı ürküyordu?

429 — Ertesi sabah Koli Buvana uyandı. Gerinmeğe başladı. Ansiyen hemen yanına gitti. Onun aşağıya düşmesinden korkuyordu. Kolundan tuttu. Kız birdenbire uyandı: «A, siz misiniz? dedi. Korktum.»

430 — Koli Buvana'yı ağaçtan aşağıya indirdi. Beraberce yemiş topladılar, yediler. Ansiyen ona taze su buldu. Kana kana içtiler. Kuvvetleri biraz yerine geldi. Şimdi ne yapacaklardı?

431 — Ansiyen bütün başından geçenleri Buvana'ya, kız da bütün başından geçenleri Ansiyene anlattı. Buvana en sonunda:

«— Bizi kurtaran Tarzandır, dedi. Kimbilir o nerede?»

432 — Tarzan ormandaydı. Ve Ansiyen ile Buvana'dan çok uzakta değildi. Zuto'ya buyruk veriyordu: «Dişinle çek.. Yine mi koparamadın. Nereden bulmuşlar bu bakır teli.. canım çıktı!...»

433 — Ansiyen ile Buvana uzunboylu oturdular. Konuştular, dinlendiler. Ansiyen «belki işe yarar!» düşüncesile bir yay ve birkaç ok yaptı.

434 — Buvana ona yardım ediyordu. Ok ve yay bittikten sonra Ansiyen büyük bir kütüğü yontarak kocaman bir topuz hazırladı.

435 — Artık kalkıp biraz gezineceklerdi. Bu sırada Koli Buvana kocaman bir şempanze gördü. Koca maymun homurdanarak iki beyazın üstüne doğru yürüyordu. Daha var —

AVCI Bay

204 — Bey Tekin ile arkadaşları azıcık neş'elendiler. Şehir uzaktan görünmüş, artık ölümden kurtulmuşlardı. Fakat şimdiye kadar ne kadar korkmuşlardı. Ne ölüm tehlikeleri atlatmışlardı?.

Yine en fazla metanetini muhafaza eden Bay Tekin oldu. Gülümsemeğe çalışarak onları cesaretlendirdi.

— Haydi çocuklar!. Biraz daha gayret edin. Bakın şehir gözüktü.

Fakat kızların ikisi de yerlerinden kıpırdamadı. Birini Kolu, diğerini de Bay Tekin sırtladı. Yavaş yavaş şehre vardılar.

Torp Bay Tekini ve Lili de ölmüş biliyordu. «Geldi!» haberini duyunca hemen otomobil koşturdu.

Bu kahraman adama karşı çok büyük bir sevgisi vardı. Onu bir oğlu gibi seviyordu.

Bütün misafirperverliğini göstermesi lâzımdı.

205 — Bay Tekin ve arkadaşlarını memleketin en iyi hastahanesine misafir ettiler. Kızlar pek canlı olduklarından mıdır nedir bir hafta içinde kalktılar. Hele Lil iyice belini doğrultmuştu.

Zavallı Bay Tekin herkesten fazla yorulduğu için istirahate pek fazla ihtiyacı vardı.

Her gün büyük geniş bir koltukta oturuyor, hurma ağaçlarının gölgesinde piposunu tellendiriyordu.

hat zamanlarında en iyi arkadaşı

Bir arada bulundukları günleri

lıyorlar, kâh zorlu günleri gözön

geçirerek beraber üzülüyorlar, k

günleri hatırlıyarak yine berabe

LOREL İLE HAR

92 — Zavallı komikler!. Ne şanssızlarmış!.. Morgandan tam «kurtulduk!» deyip rahat bir nefes alacaklarken başlarına neler geldi. Orman bekçileri hiç lâf anlarlar mı?. Hemen onları kelepçelediler.

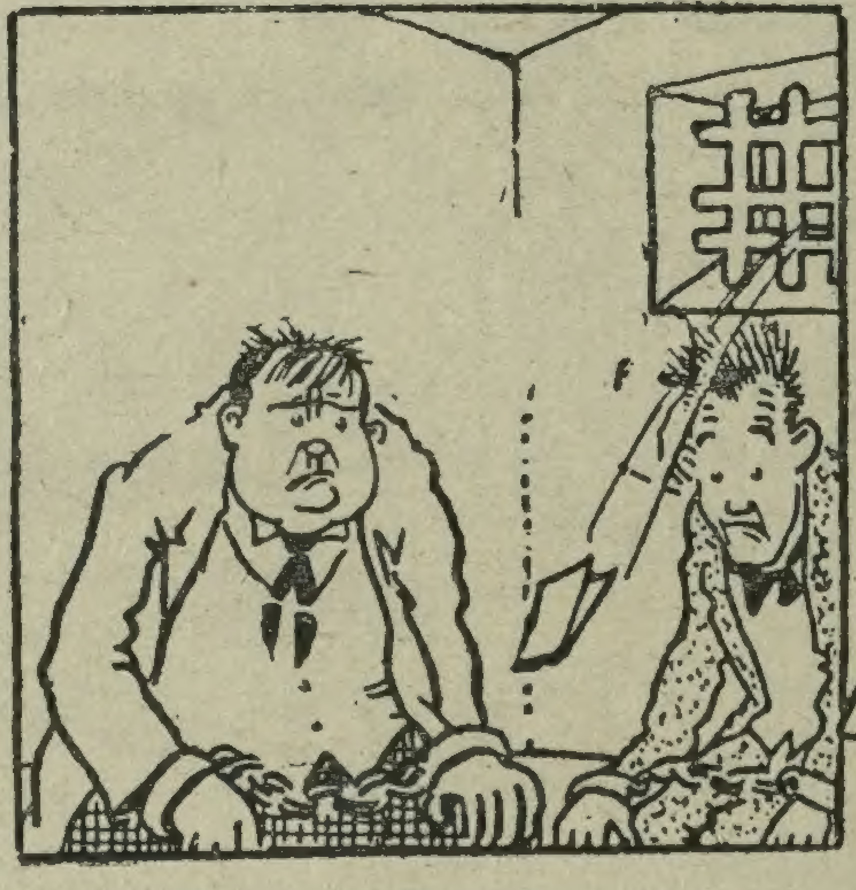

93 — Hâkim hiç lâf sormadı bile. Morgan ile beraber görülen adam elbette onun bir arkadaşı olurdu. Bizim komikleri doğrudan doğruya zindana attırdı. Düşünürlerken başlarına bir kâğıt atıldı.

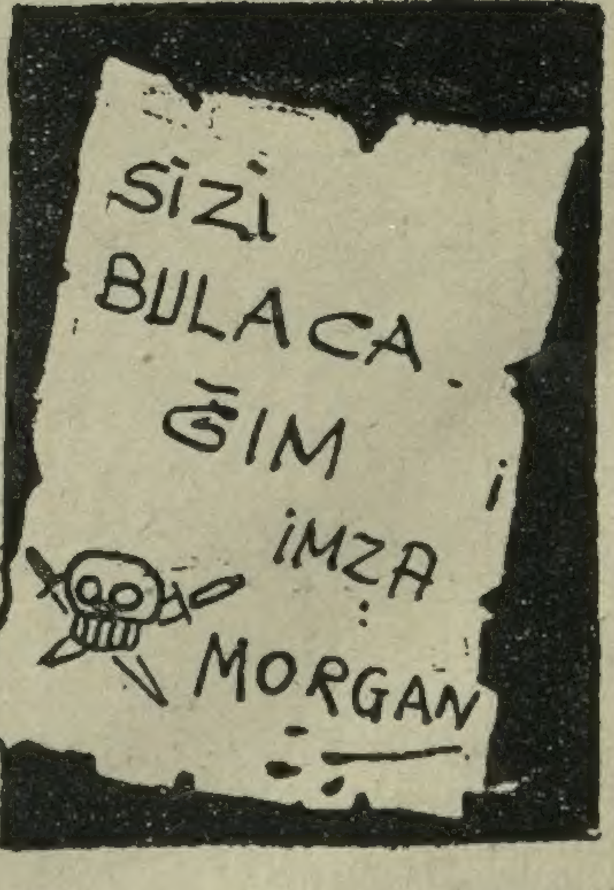

94 — İlkönce ürktüler. Kâğıdı a
baktılar. Kâğıt Morgandan geliyord
Üstünde de: «Sizi bulacağım!» diye y
zılıydı. Hardinin dili tutuldu. Art
zindandan çıkmamalıydı bari.

Tekin — 105 —

eleniyolardı.

İkisi de beraber olmaktan çok sevinç duyuyorlardı. Ee, ne zamandanberi iş arkadaşlığını beraber yapıyorlardı. Her işten de yine muvaffakıyetle çıkan kendileri idi.

206 — Jüdit hastahaneden çıktı. Şehirde bir otelde bir kaç gün kaldı. Ara sıra gelip Bay Tekini ziyaret ediyordu. Her ziyaretinde Bay Tekinin yanında Lili görüyordu. Bir keresinde dayanamadı:

— A!.. diye hayretle bağırdı. Siz yine burada mısınız?.

Jüdit bir gün artık buralarda barınamıyacağını anladı. Bay Tekine şöyle bir veda mektubu yazdı:

«Bay Tekin,

Bugün mektubu elinize aldığınız zaman ben Avrupaya hareket eden (Marilla) vapurunda bulunacağım.

Adamakıllı düşündüm. Amcamın ö-

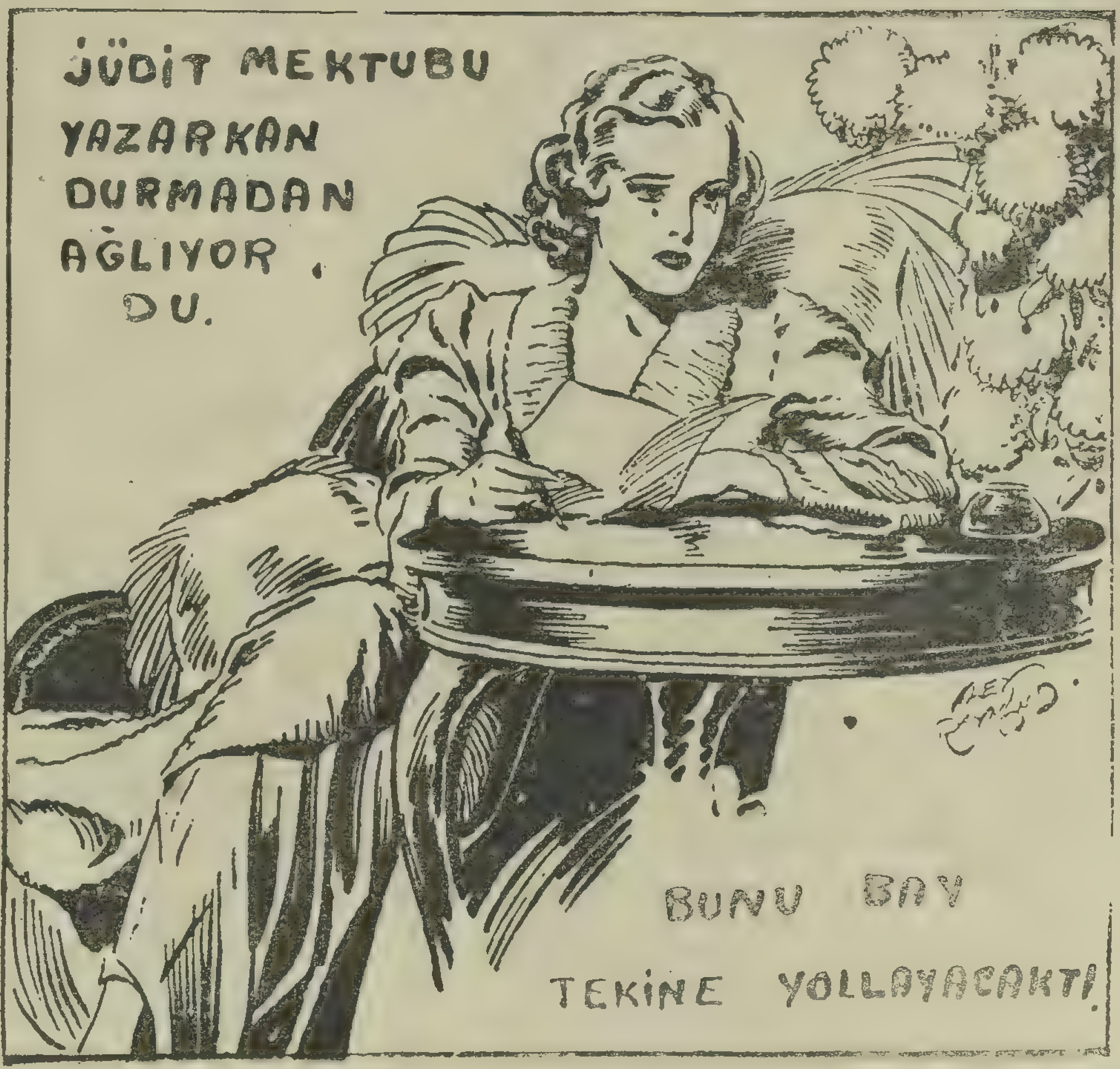

lümünde sizin hiç kabahatiniz yok. Onun sonu nasıl olsa ölümdü.

Sizin çok iyiliğinizi gördüm. Bunu ayrıca belirterek sonsuz saygılarımı sunarım. Allaha ısmarladık.»

İmza:
Jüdit

— Daha var —

...'NİN Maceraları -15-

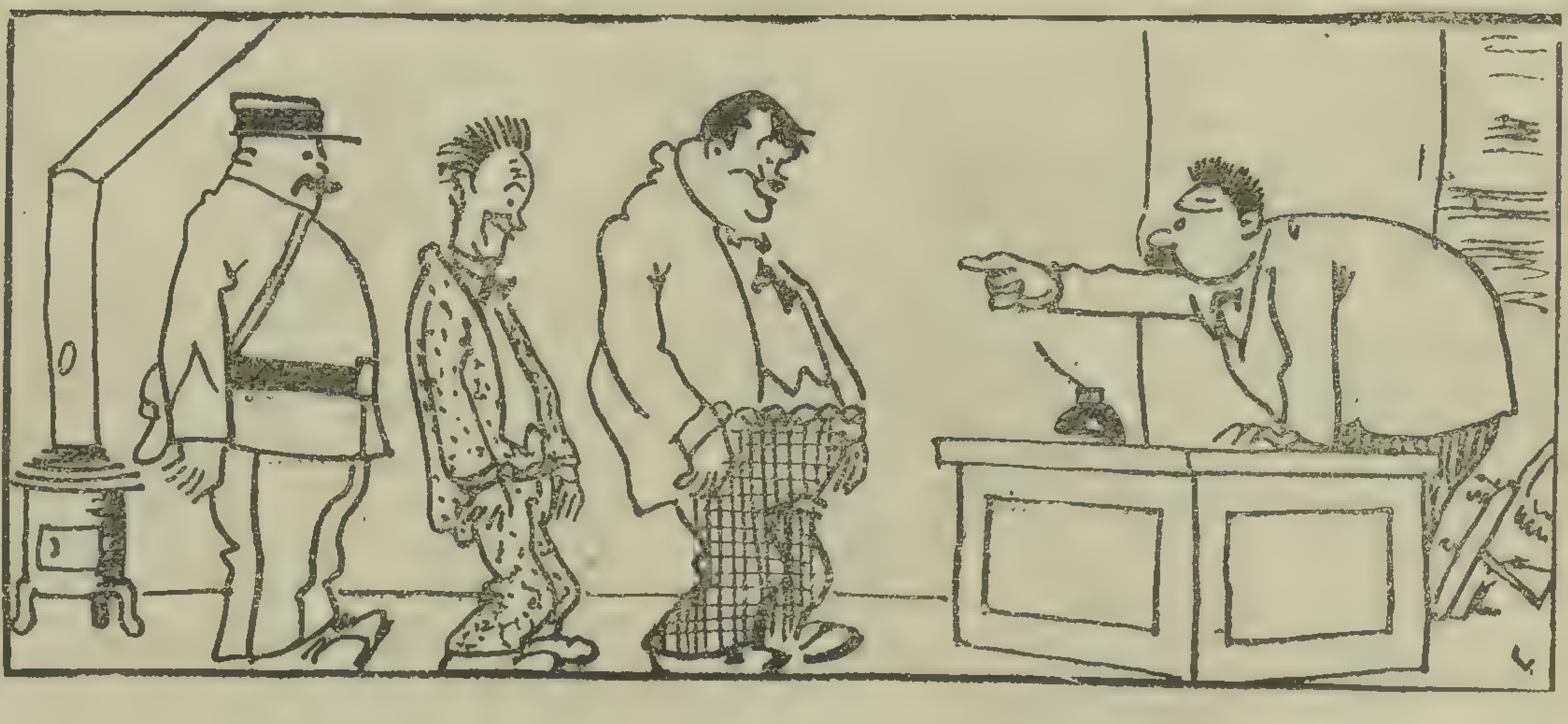

95 — Böyle düşünürlerken kapı tıkırdadı. Daha ödelek olan Hardi: «Morgan geldi!» diye haykırdı. Halbuki bu gelen zindancı idi. Yemek getirmişti.

96 — Korkudan sararan Hardinin benzine kan geldi. Ufalan gözleri açıldı. Hele zindancının elinde yemek sahanını görünce titriyen dişleri durdu. Ve hafifçe sırıttı bile!.. Eh! Yemekti bu!. Dayanılır mı hiç?.

İki komik patlayıncaya kadar yemek yediler. Burası pek rahattı. Bir gün hâkimin önüne çıktılar. Hâkim: «Siz hapiste kalacaksınız!» deyince pek sevindiler. — Daha var -

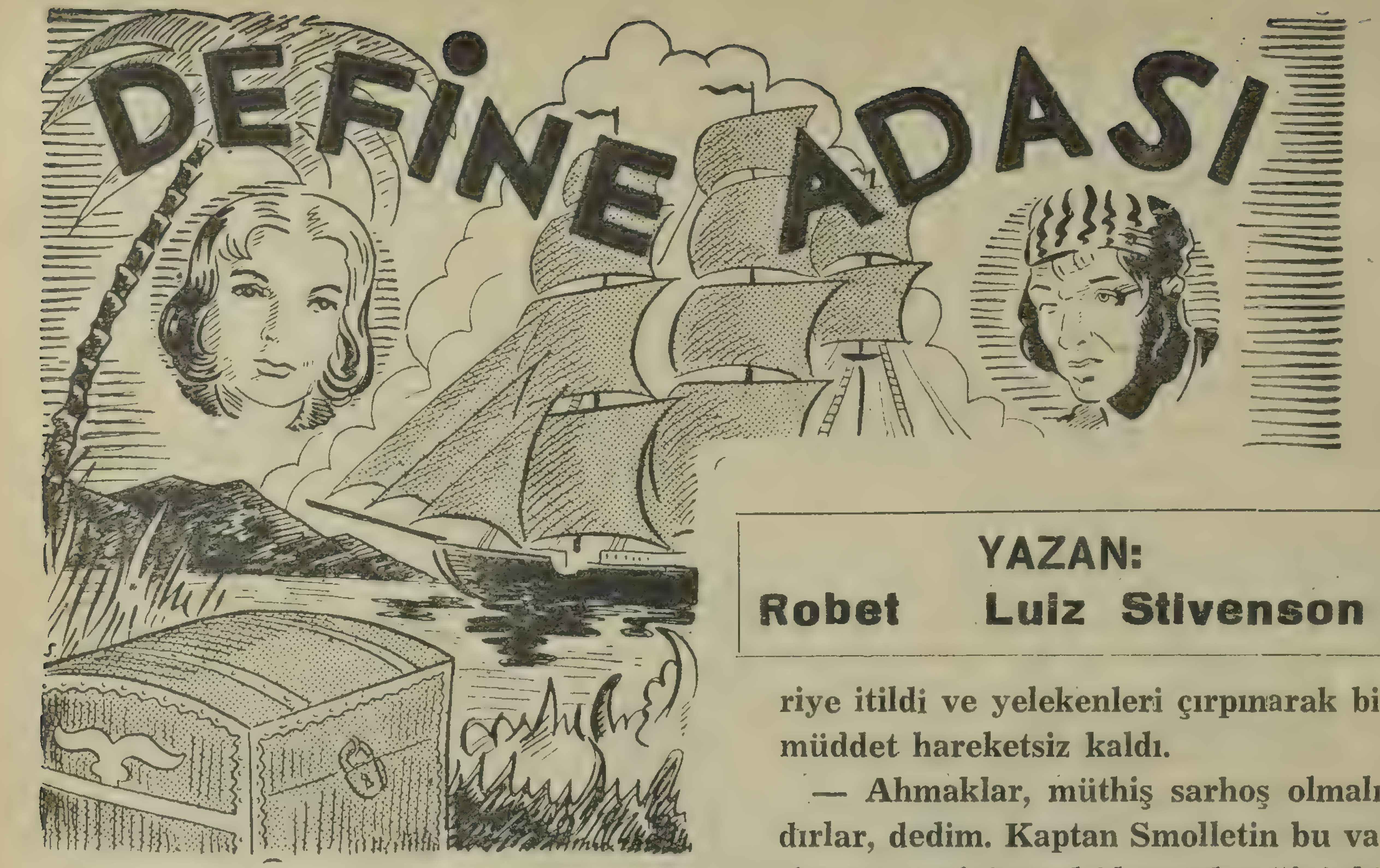

DEFİNE ADASI

Dilimize Çeviren :
A.Canayakın

YAZAN:
Robet Luiz Stivenson

— 34 —

İspanyolayı ilk gördüğüm zaman açık yelkenlerinin hepsi şişkindi, gemi şimaligarbiye doğru yol alıyordu; içindekilerin tekrar koya girmek için, adanın etrafını dolandıklarına hükmetmiştim. Az sonra daha ziyade garba meylette, bundan da beni gördüklerini ve yakalamıya çalıştıklarını anladım. Fakat sonunda, rüzgârın altına düştü, geriye itildi ve yelekenleri çırpınarak bir müddet hareketsiz kaldı.

— Ahmaklar, müthiş sarhoş olmalıdırlar, dedim. Kaptan Smolletin bu vaziyette gemiyi nasıl idare edeceğini düşünüyordum.

Bu esnada gemi zikzaklar çizerek başıboş yoluna devam ediyordu. İçinde idare eden kimse bulunmadığı apaşikârdı. Şu halde içindekiler ne yapıyorlardı? Ya kendilerini bilmiyecek kadar sarhoştular, yahut da kaçmıştılar; gemiye çıkabildiğim takdirde, belki onu kaptanına iade etmem mümkün olacaktı.

Cereyan gemi ile sandalı ayni süratle cenuba doğru sürüklüyordu. Gemi mütemadiyen yalpa vurduğu için aramızdaki mesafe çoğalmıyor, aksine belki azalıyordu. Ona yetişmek için, sandalın içinde oturmak ve küreği kullanmak kâfi gelecekti. Bu düşünüş hoşuma gidiyor ve güvertedeki su fıçısının hatırası hevesimi arttırıyordu.

Sandalın içinde doğruldum, bu sefer büyük bir ihtiyatla gemiye doğru kürek çekmiye başladım. Bir hayli uğraştıktan ve heyecan çektikten sonra gemiye yaklaştım. Gemi, yelkenlerini şişiriyor ve rüzgârın tesirile uzaklaşıyor, rüzgâr durunca, yerine dönerek bana doğru geliyordu. Bir aralık gemi birdenbire yolunu değiştirerek üzerime doğru süratle hamle etti. Tehlikeyi anlamıştım. Yerimden fırladım ve sandalı suyun dibine göndererek gemiye doğru atıldım. Bir elimle flukanın dış ucunu yakaladım. Ben böyle asılı vaziyette dururken, boğuk bir çarpışma gürültüsü bana geminin sandalı parçalandığını

MİKİ ZENGİN OLMAK İSTİYOR!.

— 8 —

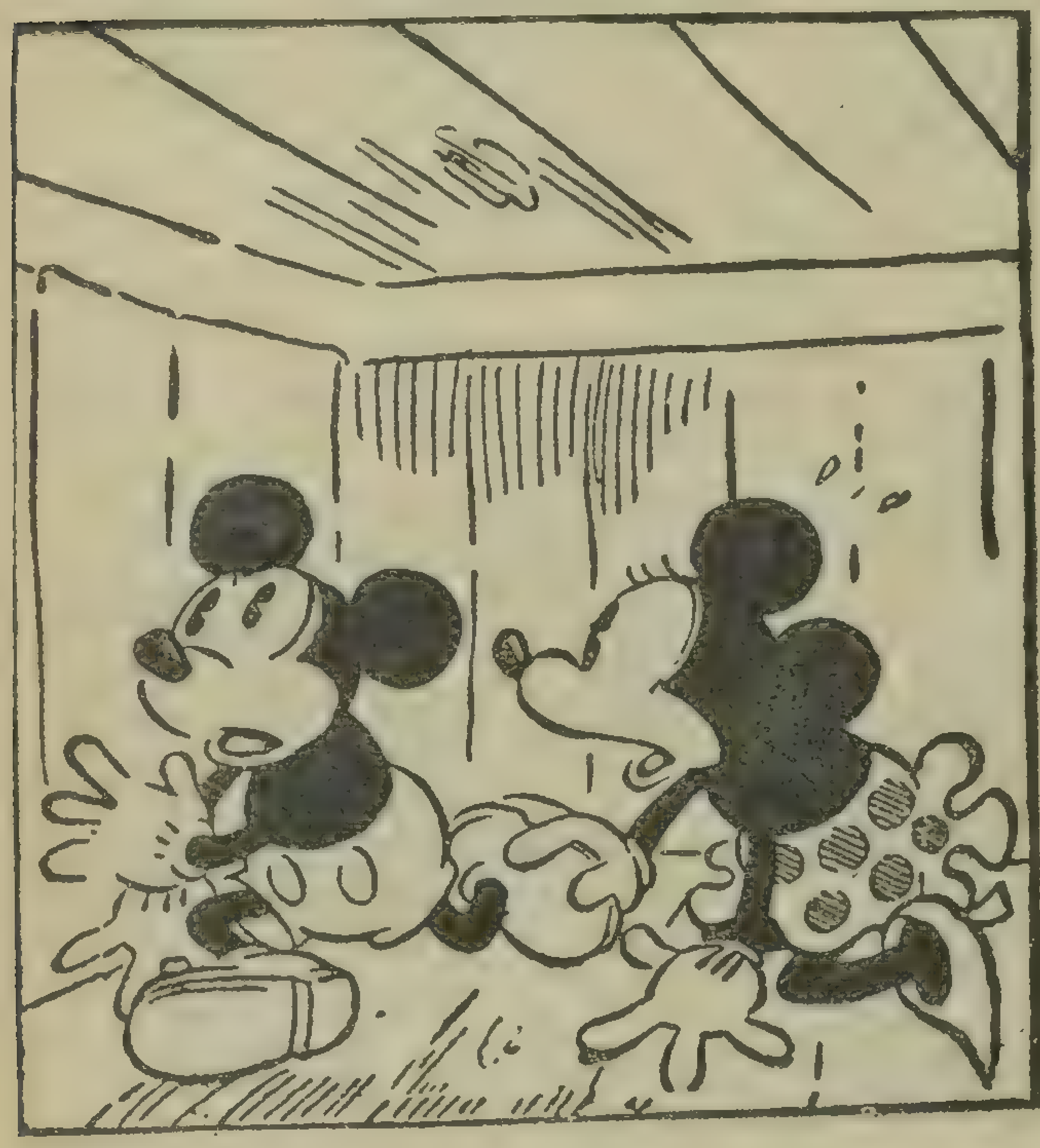

Miki ile Bayan Minni sandığın içersinde idiler. Goril üzerine oturmuş, bir türlü kalkmıyordu. Fakat, nereden geldiği belli olmıyan bir şişe Gorilin kafasına isabet etti.

Tayfalar:

— Yaşasın, Gorile nişanı iyi aldık! diye bağırıştılar. Goril küplere binmiş bir durumda idi. Derhal bunlara doğru koşmağa başladı. Tayfalar korkarak sığınacak bir yer aramağa çalışırken o da denize indirilmiş olan şalopalardan birinin içerisine atladı. Birinci güverte zabiti gorili takip ederek ödürmek istiyordu. Hemen şalopanın gemiye bağlı olan ipini de kesti. Sandığın içinde Miki ve Minni haykırmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Yalnız dışarda savaşın gürültülerini işitiyorlar ve kendi kendilerine:

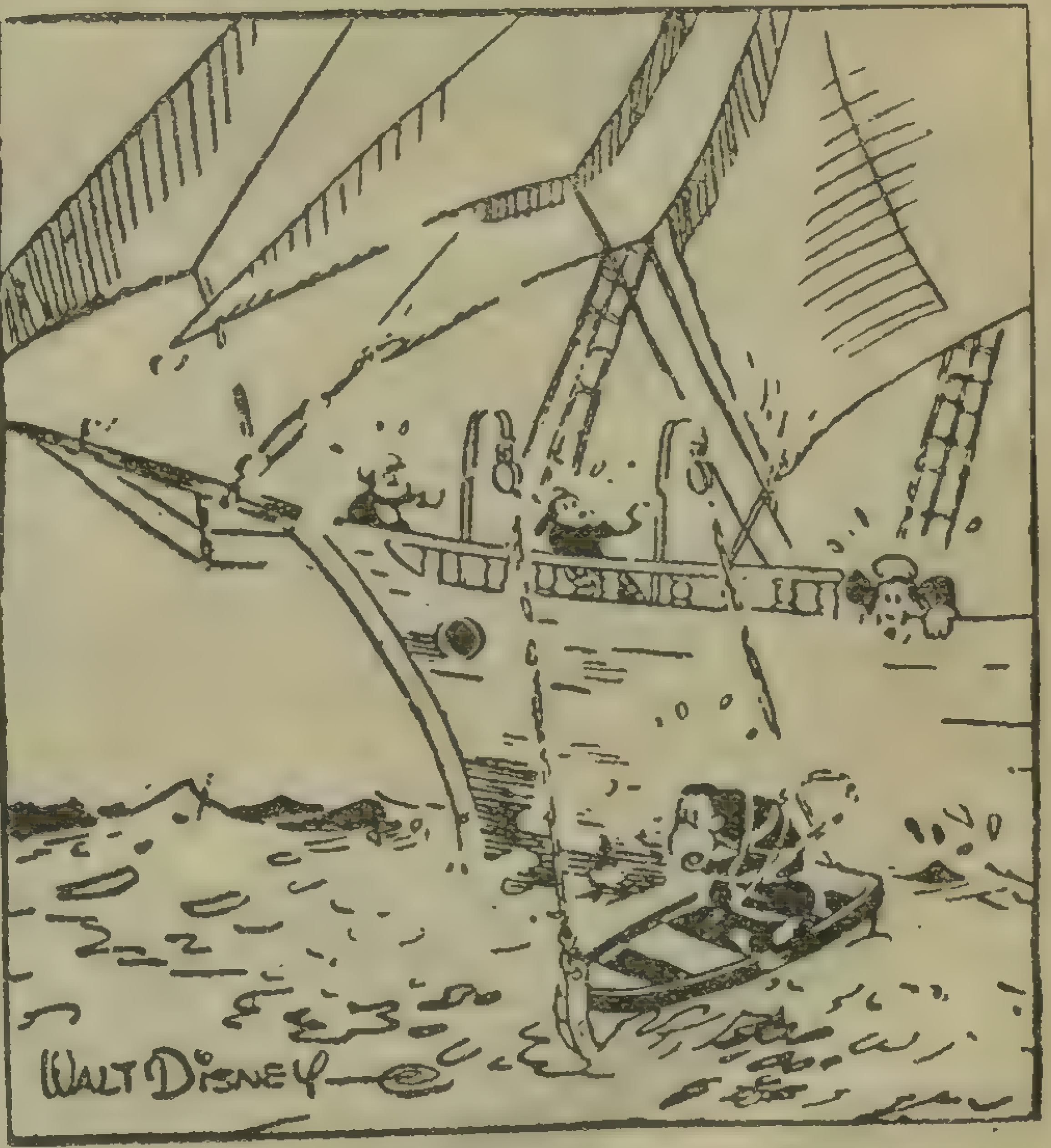

— Acaba tayfalar mı, yoksa goril mi savaşı kazandı? diye meraklanıyorlardı. Nihayet ortalığı bir sükûnet kaplamıştı. Miki kulak kesilerek etrafı dinledi:

— Artık gürültü yok.. Belki de harp bitmiştir.. Haydi çıkalım, dedi.

Lâkin bayan Minni:

— Aman Miki, sakın çıkmıyalım.

ve artık geriye dönmek imkânı olmadığını bildirdi.

*
**

Civandıra direğinden tırmanarak güverteye çıktım. Görünürde kimseler yoktu. Ayaklanmadanberi yıkanmamış olan döşemede birçok ayak izleri vardı; şurada, burada ağzı kırık boş şişeler göze çarpıyordu.

Birdenbire İspanyola tam rüzgâr aldı. Arkamda flukalar şiddetle çırpındı: dümen döndü; acı bir titreme bütün gemiyi sarstı; ayni anda kıç direğinin sereni içeri doğru döndü ve kıç güverte meydana çıktı.

İki muhafız oradaydılar. Kırmızı takkeli adam, iki kolu haç teşkil edecek şekilde boylu boyuna yerde yatıyor, yarı açık dudakları arasından dişleri görünüyordu; bir direğe dayanmış olan Hands'ın çenesi göğsüne düşmüş, kolları yana açılmış, yüzü mum gibi beyazdı.

Biran gemi, sakat bir hayvan gibi yana yattı; yelkenler bir bu tarafa, bir öbür tarafa doğru çekiyordu. Koca gemi, şimdi suyun altında bulunan küçücük sandaldan daha beceriksizce ilerliyordu.

Geminin her sarsıntısında kırmızı takkeli adam bir oyana, bir bu yana kakıyordu; fakat ne vaziyeti; ne de ağzının iğrenç hali değişmiyordu. Gene her sarsıntıda Hands'ın biraz daha kendi üstüne kıvrıldığı ve güverteye yayıldığı görülüyordu.

O esnada yanlarında döşeme tahtaları üstünde kan lekeleri gördüm ve iki sarhoşun adam öldürmek hırsile birbirlerini boğazlamış olduklarını düşündüm.

Ben hayretle bu manzarayı seyrederken, geminin rahat durduğu bir sessizlik anında, Hands yarı döndü ve boğuk bir inilti ile yerde sürünerek ilk haddinde bir acı zâfiyeti ifade eden iniltisi ve sarkık çenesinin manzarası merhametimi uyandırdı. Fakat elma fıçısı içinde gizlenmişken dinlediklerimi hatırlayınca merhametimden eser kalmadı.

Büyük direğe kadar ilerledim. Ve gülerek:

— İş başına, Hands usta, dedim.

Fersiz gözlerini bana doğru çevirdi, fakat hayret edemiyecek kadar sersem bir halde idi. Yalnız:

— İçki, içki..

Diye yalvarıyordu.

Kaybedilecek zaman olmadığını anladım. Art tarafa koştum ve merdivenden inerek kamaraya gittim.

Burada anlatmam güç bir kargaşalık hüküm sürüyordu. Anahtarla kapalı ne varsa haritayı aramak için kırmışlardı. Adanın bataklıklarında dolaştıktan sonra haydutların gelip oturdukları yerler bir çamur tabakasile kaplanmıştı. Beyaza boyalı ve yıldızlı süslerle çerçeveli tahta duvarlarda kirli ellerin izleri görülüyordu. Düzinelerle boş şişe, köşelerde gemi sallandıkça birbirine çarpıyordu. Doktorun tıbbî kitaplarından biri masanın üzerinde açık duruyordu: Her halde pipolarını yakmak için olacak yapraklarının yarıdan fazlası koparılmıştı. Bütün bunların ortasında lâmba hâlâ isli bir ışık neşrediyordu.

Kilere geçtim. Bütün fıçılar ortadan kaybolmuştu. Bir sürü şişeler de içildikten sonra yere atılmıştı. Muhakkak ki, isyanın başlangıcındanberi, bu adamlardan hiç biri ayık kalmamıştı. Çok içmişlerdi.

— Daha var —

Rahatça burada oturalım, diye cevap verdi.

— Minni çok merak ediyorum. Acaba dâvâyı kim kazandı?

— Nemize lâzım canım. Ne olursa olsun, biz canımızı kurtaralım da gerisi kolay.

Bayan Minni bir türlü Mikinin meydana çıkmasını ve tekrar münakaşaya başlamasını istemiyordu. Nihayet her ikisi de ayağa kalkarak sandığın kapağını açmağa çalıştılar. Kapağı açınca, tayfaların müthiş bir asabiyet içerisinde kendilerine doğru ilerlemekte olduğunu gördüler. Çok korktular. Bayan Minni mütemadiyen Mikinin damağını kaldırıyordu. Tayfalar gelince, her ikisini de tuttular ve ellerini, kollarını bağlıyarak doğruca kamaralara götürdüler. Sonra:

— Şimdilik buyurun ve büyük bir iştiha ile yemeklerinizi yeyin. Zira biraz sonra sizleri balıklara yemlik yapacağız, dediler. Sonra içlerinden gemiye yeni bir kaptan seçtiler.

Artık bütün gemi haydutların elinde bir oyuncak olarak kalmıştı.

— Daha var —

Yedi Cücelerden
PUF'un
Kitabı bugün çıktı.
Bir tane alınız. çok güleceksiniz
36 sayfa 5 kuruş

Küçük Şehitler

29 Ağustos sabahı siperler arasında ağızdan ağıza şu haber yayılmıştı:

Dumlupınarda doğan ve oranın saf havasile büyüyen iki çocuk kumandanının verdiği mühim bir işi yerine getirirken hain bir düşman nöbetçisi tarafından şehit düştüler. Bu fena haber bütün Mehmetçikleri çok üzmüştü. Herkes olguyu birbirine soruyor, meraktan çatlıyacak derecelere gelini-yoıdu.

— 1 —

29 Ağustos sabahı gün ufuktan doğarken bir çavuş, Çetinle Galibi Dumlupınarın yıkık duvarları arasında arıyordu. Çavuş her yeri dolaştı. Aradı, nihayet bulamayınca var kuvvetile:

— Çetin.. Galip., diye bağırmağa başladı.

İsimlerinin derinden doğru çağırıldığını duyan iki çocuk oturdukları yerden sıçrayarak kalktılar ve sesin geldiği tarafa doğru koşmağa başladılar. vuş merd çocukların karşıdan geldiklerini görünce bir işe gideceklerini, kumandanın kendilerini çağırdığını söyledi. Çocuklar üstlerini biraz düzelterek üçü birlikte kumandanın çadırına doğru yürüdüler.

— 2 —

Miralay İhsan kaşları çatık, bir eli çenesinde masanın başına oturmuştu. halinde çok mühim bir şey düşündüğü belli oluyordu. Çadırın önünde bir takım ayak seslerinin belirdiğini duyunca yavaş yavaş yerinden kalktı. Kapıya doğru gitti. Bu sırada da çocuklar içeri giriyorlardı. Hafifçe gülümsiyerek:

— Size vereceğim işin ne olduğunu tahmin edemliir misiniz?.. dedi. Ve sonra sözüne şöyle devam etti:

— Yarın düşmana taarruz edeceğiz. Onun için şimdi size vereceğim bir mektubu götürüp fırka kumandanına vereceksiniz. Fakat yola, gün kararmaya başladığı sırada çıkın ki düşmanlar tarafından görünmiyesiniz.

Merd çocuklar bir asker selâmı çaktılar. Ve çadırdan çıktılar.

— 3 —

Güneş bugünlük te işini bitirmiş, yavaş yavaş elini ayağını ortadan çekiyordu. İki çocuk mektup ellerinde olduğu halde yola çıktılar. Yanlarında silâh namına ufak bir çakıdan başka bir şeyleri yoktu. Fırkaya gitmek için düşman istihkâmlarından geçmek zoru vardı. Yollar issiz, etraf zifiri karanlıktı. Çocuklar artık düşman istihkâmlarına gelmişlerdi. Asıl zor iş bundan sonra başlıyacaktı. Fakat bu kadar büyük tehlikeye rağmen merd çocukların yüreklerinde biraz olsun korku yoktu. Düşman çadırlarının on metre uzağından otların üstünde sürüne sürüne ilerliyorlardı. Ne yazık ki bir düşman neferi tarafından görülmüşlerdi. Çocuklar düşman istihkâmlarını geçince selâmete kavuştuklarını zannettiler. İş böyle değildi. Tehlike başlarının üstünde dolaşıyordu. İlerde de Türk

— Devamı 18 inci sayfada —

1 — Küçük Conni'nin babası çok fakirdir. Bir tatil günü Conni rıhtımda gezinmeğe çıkmıştı. Canı sıkılıyordu. Dolaşacak ve bol bol hava alacaktı.

2 — Balina gemilerinin bulunduğu yere gelince biraz durakladı. Onlara uzun uzun baktıktan sonra: «İşte balina avcılığı yapan gemiler, dedi. Ne hoş.»

3 — Conni tam bunları düşünürken bir mektep arkadaşına rastgeldi. İsmi Pol olan bu çocuk uzun bir zamandanberi mektebe gelmiyordu.

4— Polun amcası bu balina gemilerinden birinde kaptandı. Mektebe devamdan vazgeçen Pol bu gemide çalışmağa başlamıştı.

5 — Conni, Polun gemisini hiç beğenmedi, çünkü onu biraz eski görmüştü. Halbuki bu gemi yirmi senedenberi balina avcılığında kullanılıyordu.

6 — Her ikisi de rıhtım boyunda bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladılar. Gemilerin eskiliğinden, yeniliğinden bahsettiler. Pol memnundu.

7 — Haftalığını da yeni almıştı. Arkadaşı Conni'ye bir öğle yemeği yedirmek istedi. Onu bir gemici lokantasına doğru götürmeğe başladı. Ona ikinci kaptanı da tanıtacaktı.

8 — Zavallı Conni'nin cebinde bir metelik bile yoktu. Bunu arkadaşına söyledi. Fakat iyi kalpli Pol paranın lâzım olmadığını, kendisinde beş lira bulunduğunu söyledi.

9 — Pol karada iken haftada beş lira, denizde iken de on lira kazandığını söyledi. Conni ise bir şey kazanamıyordu. Babası çok fakirdi. O da çalışmak istedi. — Daha var —

Küllü Kız

Masal

Yazan: Masalcı Nine

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde gayet zengin bir adam varmış, bu adamın karısı günün birinde has - talanmış ve öleceğini hissederek biricik kızına son nasihatlerini verdikten sonra ölmüş. Zamanlar geçmiş, küçük kız büyümüş ve güzelleştikçe güzelleşmiş. Babasile mesut bir hayat yoşıyormuş. Fakat günün birinde babası başka bir kadınla evlenmiş, bu kadının da ilk kocasından iki kızı varmış. Bu kızlar öyle şımarık imişler ki, bizim küçük kızı hiç rahat bırakmamışlar ve kız - cağızı hizmetçi gibi kullanmağa başlamışlar. Kızcağızın bütün elbise ve çamaşırlarını almışlar ve bunların yerine kıza bir çuval vermişler. Ve yatmak için de mutfakta küllerin yanında bir yer göstermişler ve kendisine «Küllü Kız» ismini vermişler. Zavallı kız bütün gün öyle çalışırmış ki, akşamları ölü gibi küllerin üstüne düşer, uyur - muş.

Bir gün babası seyahate çıkmak zorunda kalmış ve kızlarına neler istediklerini sormuş.

Diğer iki kız inciler, elmaslar istemişler, Küllü Kız, babasından yanlız bir fidan istemiş ve babası fidanı ge - tirir getirmez götürüp derhal onu annesinin mezarına dikmiş ve gözyaşlarile fidanı sulamış. Fidan az zaman içinde büyümüş, büyümüş, büyük bir ağaç olmuş ve ağacın tepesine güzel bir kuş yuva yapmış, Küllü Kız bu kuşla dertleşirmiş ve kuş da Küllü Kızın her istediğini verirmiş.

Günün birinde sokakta tellâllar bütün genç kızların kralın sarayına da - vetli olduklarını ve bu ziyafette kralın oğluna bir gelin intihap edeceğini ilân etmişler. Artık bütün kızlar sevinç ve ümit içinde imişler. Hele o iki üvey kardeşler, kendilerini o kadar beğeniyorlarmış ki, kralın ikisinden birini muhakkak intihap edeceğine emin i - mişler. Zavallı Küllü Kız, üvey annesine onu da beraber götürmesi için çok yalvarmış, yakarmış. Fakat fena kadın alay etmeğe başlamış:

— A, nasıl olur, seni kim götürür, senin ne elbisen var, ne de dansede - bilirsin! Hem senin gibi pis bir kızı kim beğenir? diye söylenmiş.

Fakat Küllü Kız, o kadar rica etmiş ki, nihayet bir şartla razı olmuş: Bir okka pirinci küllerin arasına atacak, ve Küllü Kız da bunları iki saat zarfında ayıklıyabilirse beraber götüre - cekmiş.

Zavallı kızcağız, razı olmuş. Ve ağlıyarak işe başlamış. Birdenbire aklına ağaçtaki kuş gelmiş; hemen pence - reyi açmış ve dışarıya seslenmiş:

— Kuşum, kuşum, gel, arkadaşlarınla gel de bana yardım et.. Ne olursun, güzel kuşum.. demiş.

Biraz sonra bir de ne görsün! Yüz - lerce kuş gelmiş, beş dakika içinde pirinç tanelerini küllerden ayırmışlar; yine uçup gitmişler Küllü Kız sevin - cinden hemen üvey annesinin yanına koşmuş ve pirinçleri ayıkladığını söylemiş, kadın kızcağızı götürmeğe yine razı olmamış. İki kızını alarak davete gitmiş.

Kızcağız annesinin mezarındaki fidanı her gün sulamağa başlamıştı..

,Küllü Kz da hemen arkalarından dışarı çıkmış, annesinin mezarına gitmiş ve orada diz çökerek ağlamıya başla - mış. Ağaçtaki kuş hemen gelmiş, o - muzuna konmuş ve neden ağladığını sormuş.

— «Nasıl ağlamayayım benim cici kuşum, üvey annemle kız kardeşle - rim kralın davetine gittiler, benim elbisem olmadığı için beni beraber al - madılar, diye kuşa dert yanmış. Kuş ta:

— Ağlıyacak ne var, ben şimdi sana güzel bir elbise giydiririm, demiş, uçmuş ve hakikaten biraz sonra ipekten çok güzel bir elbise ile ipek ve gümüşten bir ayakkabı getirmiş. Küllü Kız bunları giymiş. Sarayda herkes bu güzel kıza hayran olmuş. Küllü Kız da o kadar güzel olmuş ki üvey annesile kardeşleri kendisini tanıyamamışlar. Kralın oğlu Küllü Kızı görür gör-mez hemen yanına koşmuş ve onun yanından ayrılmamış, hep onunla dansetmiş.

Akşam olunca Küllü Kız evine dönmek istemiş, fakat kralın oğlu kendi - sini evine kadar götürmeği arzu et - miş, evin önüne gelince kız, Prensin yanından kaçmış, alelâcele elbiselerini çıkarmış, kuş da gelip elbiseleri almış, uçmuş. Prens evin etrafını aramış, aramış, kimseyi bulamayınca dönmek isterken kızın babasına rastgelmiş, ve o güzel kızın kendi evine kaçtığını söylemiş ve içeriye girip arıyacağını bil - dirmiş. Adam şaşmış ve kendi kendine bu kızın acaba Küllü Kız olup olmadığını düşünmüş. Fakat içeriye girdik - leri zaman küllerin üstünde Küllü Kızı yine eskisi gibi kirli ve pis bulmuşlar. Tabiî ne Prens ve ne de babası onu tanımamışlar ve Prens güzel kızı bulamadığından meyus olarak sarayına dönmüş.

Ertesi gün sarayda yine ziyafet vermiş. Küllü Kızın üvey anasile kardeşleri yine hazırlanmışlar ve Küllü Kızla alay ettikten sonra giyinip gitmiş - ler. Küllü Kız da hemen mezara gidip tekrar kuşa yalvarmış. Kuş da dünkünden daha güzel elbise ve ayakka - bı vermiş ve Küllü de bunları gi - yerek saraya gitmiş. Zaten Prens te kendisini dört gözle bekliyormuş.

Evvelki gibi Prens sade güzel Küllü Kızla dansetmiş ve Küllü Kıza eve gitmek istediği zaman yine refakat etmek istemiş. Evin önüne gelince Küllü Kız, Prensten kaçmağa muvaffak olmuş. Prens evin etrafında dolaşmış, dolaşmış, nihayet babası geldiği zaman beraberce evin içerisini baştan başa aramışlar, taramışlar, bütün ev içerisinde pis, kirli elbiseleri giymiş, küller üzerine yatmış Küllü Kızdan başka kimse yokmuş. Ve bu pis kızın o güzel kız olacağını hiç kimse aklına bile getirmemiş. Prens tekrar meyus saraya dönmüş ve ertesi gece bu kızın kim olduğunu öğrenmeği ahtetmiş.

Ziyafetin üçüncü günü üvey ana ile kızları her günkünden daha fazla süslenmişler ve tekrar saraya gitmişler. Bunlar gitti ya, Küllü Kız da hemen annesinin mezarına koşmuş ve kuştan elbise ve ayakkabı istemiş. Kuş da öyle bir elbise vermiş ki, bütün altın tellerden dikilmiş, baştan aşağı incilerle süslenmiş bir elbise.. Hele ayakkabıları tamamile altından imiş. Küllü Kız bu elbise ve ayakkabıları giydiği zaman o kadar güzelleşmiş, o kadar güzelleşmiş ki, sarayda herkes hayret etmiş ve bu kadar güzelliğe hayran olmuşlar. Prens yine Küllü Kızın yanından ayrılmamış ve akşam olunca güzel kızı evine götürmek istemiş. Fakat kız yine kaçmış. Amma kaçarken altın ayakkabının birisini kaybetmiş. Prens te bu ayakkabıyı almış, ve bu ayakkabı hangi kızın ayağına uyarsa o kızla evleneceğini ilân etmiş. Bütün şehri aradıktan sonra nihayet Küllü Kızın oturduğu eve gelmiş. Üvey ana sevinmiş. Çünkü kendi kızlarının ayakları çok küçükmüş ve bu ayakkabının ayaklarına uyacağına eminmiş. Birini giymiş, fakat bakmış ki, topuğu girmiyor, annesine söylemiş, annesi de «Topuğu kraliçe olduğun zaman ne yapacaksın?» yayan yürüyecek değilsin ya.. kes topuğu..» demiş. Kız da topuğunu kesmiş, ayakkabıyı giymiş. Prens te kızı atına bindirmiş, sarayına götürmek üzere yola düşmüş. Fakat Küllü Kızın anasının mezarı yanından geçerken kuş bağırmış: «Hey delikanlı, aldanma, kanma, ayakkabının sahibi daha evde oturuyor. Bak ayakkabının içerisi kan dolu..» demiş. Prens te bakmış, bir de ne görsün; bütün ayakkabı kan içersinde.. Hemen kızı geri götürmüş ve evde başka bir kız olup olmadığını sormuş. Üvey ana hemen öbür kızını göstermiş ve ayakkabıyı giydirmek istemiş. Fakat bu kızın büyük parmağı ayakkabıya girmiyormuş. Hemen bir bıçakla büyük parmağını kesivermiş - ler ve ayakkabıyı giyebilmiş. Fakat bunlar da mezarın önüne gelince, kuş yine haykırmış: «Hey delikanlı sahte kızı götürüyorsun. Asıl kız evde oturuyor. Bak, ayakkabıda, kan var..» demiş. Prens te başkmış ki, ayakkabıdan hakikaten kanlar akıyor. Kızı eve geri götürmüş ve evde başka kız olup olmadığını sormuş. Evde bir kız daha var, amma bu kız mümkün değil olamaz. Pis, murdar, lânet bir kızdır.. diye üvey anne söylenmiş. Fakat Prens muhakkak bu kızı görmek istemiş, ve en nihayet Küllü Kızı getirmişler. Küllü Kız, konuşulanı duyduğu için elini, yüzünü yıkamış, saçlarını taramış olarak içeriye girmiş. Ayakkabıyı hemen giyivermiş ve hiç rahatsız olmadığını görünce anlamışlar ki, aranılan o güzel kız bizim zavallı Küllü Kızmış.

Prens kızı hemen atına bindirmiş, saraya götürmek üzere mezarın yanından geçerken bir de ne görsünler.. Ağaç çiçekler açmış, yüzlerce kuş dallara konmuş, cıvıl cıvıl ötüşüyorlar. İki kuş ta gelmiş, Küllü Kızın omuzlarına konmuş. Kral kırk gün, kırk gece düğün yapmış. Üvey anne ile kızları da kıskançlıklarından çatlamışlar. Prens ile Küllü Kız mesut yaşamışlar ve eğer ölmedilerse hâlâ da böylece ömür sürüyorlar.

Masalcı Nine

Meraklı Bilgiler

Bulutlar

Gökyüzünde gördüğünüz bulutlar yazın 10,900 metre kadar yüksekliğe çıkar. Ve gayet sessiz gibi görünen bulutlar saatte en az 4 kilometre yol alırlar.

Fakat kışın 9,900 metre kadar yüksekte bulunan bulutlar da 42 kilometre hızla giderler.

Gene de her çeşit bulutun sürati başkadır.

İnsan ırkları

Size kaç renkte insan var, diye sorsalar, 4 renk dersiniz, değil mi? Beyaz, sarı, siyah, kırmızı... Bakın bir bilgin insanları kaç renge ayırmış:

1 — Soluk beyaz, 2 — Pembe beyaz: Jermen ırkı, 3 — Esmer beyaz: İspanyollar, 4 — Soluk sarı: Çinliler, 5 — Koyu sarı: Polonezya, 6 — Esmer sarı: Malezyalılar, 7 — Kırmızımtırak esmer: Niam - Niam (Afrika), 8 — Çikolata esmeri: Avustralyalılar, 9 — Koyu esmer, 10 — Siyah: Zenciler.

Gördünüz mü, dünyada kaç renkte insan varmış?.

Vahşilerin yemek pişirmesi

Bizde alüminyom, bakır tencereler vardır. Onlarla yemek pişiririz. Hiç merak ettiniz mi acaba, ne kabı, ne kacağı olan vahşiler nasıl yemek pişirir diye?. Size Avustralyada bir vahşi kabilesinin nasıl yemek pişirdiğini anlatalım:

İlkönce büyük ateşler yakılır. İçerisi oyulmuş bir ağaç kütüğüne de su konur. Büyük kayaları ateşte kızdırır, su içine atarlar. Su bu suretle ısınır, kaynar dereceye gelir. Bu suyun içine atılan et veya sebze haşlanır. Sonra onu lezzetle yemeğe başlarlar.

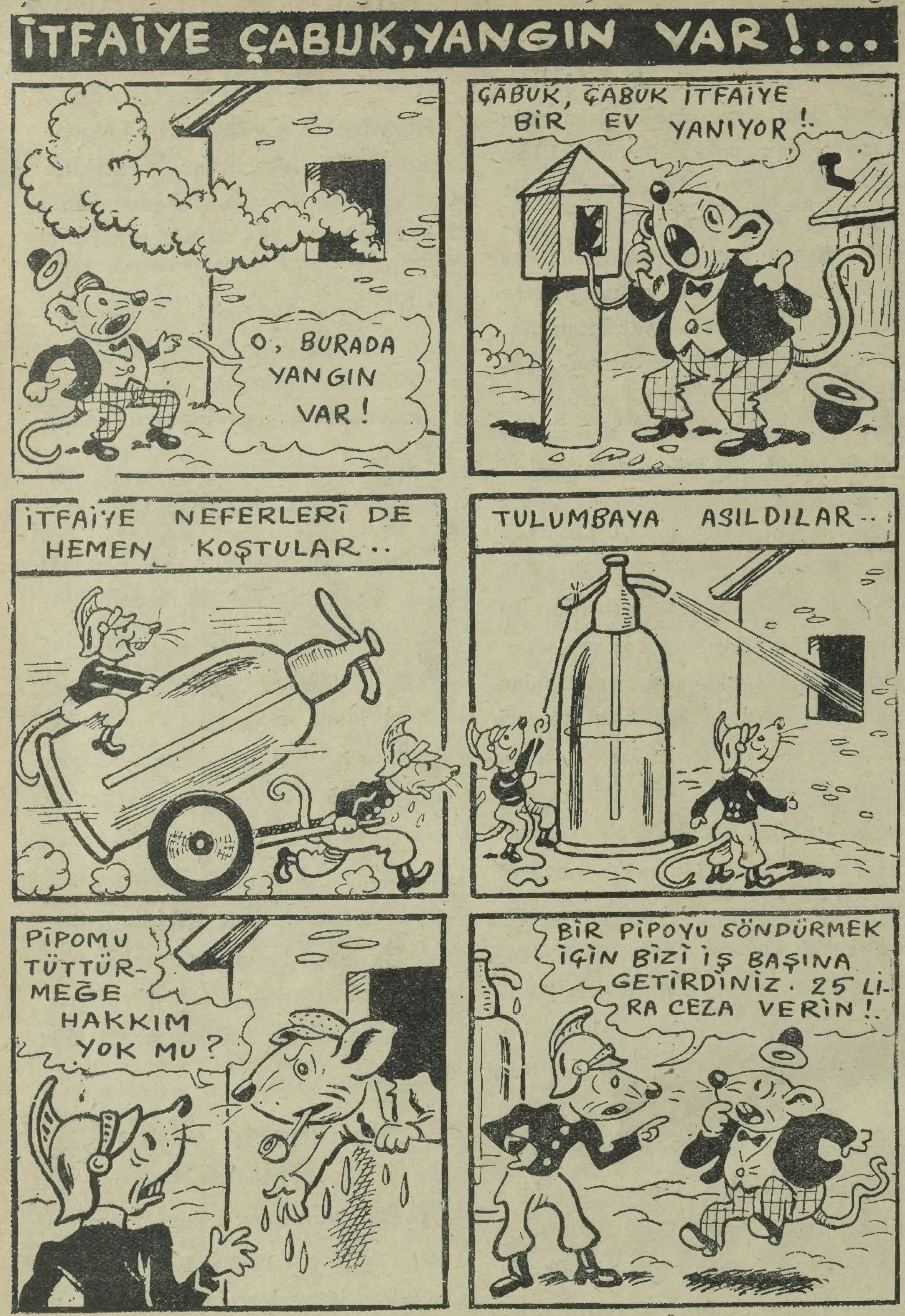

KÜÇÜK ŞEHİTLER

— Baş tarafı 14 üncü sayfada —
çadırları görünmeğe başlamıştı. Çocuklar mektubu yetiştirmek için adımlarını biraz daha sıklaştırdılar, fakat bu sırada düşman namlusundan ardı ardına çıkan iki hain kurşun hedefini şaşırmadı ve bu iki Türk yavrusunu ânide şehit etti.

Silâh sesi üzerine Türk çadırlarından fırlayan zabitler iki küçük şehitle karşı karşıya geldiler. Galip elinde alkana boyanmış bir mektup tutuyordu. Kumandan mektubu okur okumaz karşı tarafın istediği kuvvetleri göndermekte gecikmedi.

— 4 —

30 Ağustos mutlu gün sabahı güneş ışıklarını etrafa yayarken Türk atlıları düşman tepelerinde belirdiler. Ve kanlı bir savaştan sonra hepsini kılınçtan geçirerek büyük bir zafer elde ettiler. Onlar bu zaferi kazanırken iki kahraman Türk yavrusunun cenazeleri al bayrağa sarılmış, neferlerin elleri üzerinde sonsuz istirahat yerlerine götürülüyorlardı.

A. N.

Şen Sözler

Çocuk — Baba, hesap vazifemde bana yardım etsene. Bir gazeteci günde 5 lira kazanıyormuş. Bu adamın....

Gazeteci baba — Ne!. Yalan. Kitap yanlış yazmış. Bir gazeteci günde 5 lira kazanır mı hiç!.

— Yaramazlık yaptım. Annem beni evden kovdu.

— Peki, ne yapacaksın şimdi?.

— Gece kapıyı tırmalayacağım. Annem uyku sersemliği ile kedi sanıp kapıyı açar. Ben de içeri dalarım.

Müşteri — Süpürge sapı istiyorum.

Bakkal (Eli yüzü sarılmış bir vaziyette) — Geç kaldınız bayım.. Karım hepsini şimdi kırdı.

Müşteri — Doktor, bütün saçlarım döküldü. Tam bir kel oldum. Başına ne koymayı tavsiye edersiniz?.

Doktor — Bir şapka.

En güzel resimli romanlar
ÇOCUK SESİ'nde çıkar.
BAYTEKİN, KELOĞLAN, DEV ADAM ve KÜÇÜK YILMAZ'ın maceralarını hiç okudunuz mu?
Her safta Pazartesi günü dört renkli bir kapak içinde çıkan ÇOCUK SESİ'ni **siz de alınız**
ÇOCUK SESİ Türkiyenin en eski Çocuk gazetesidir.

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Cevaplarınıza sayfa altındaki kuponu ekliyerek (İstanbul posta kutusu 617 Afacan 250 inci bilmece memuru) adresine 25 gün içinde göndermeniz gerektir.

Çerçeve içindeki dağılmış 23 heceyi o suretle yanyana getiriniz ki soldan sağa doğru okuduğunuz zaman cümle 30 Ağustosa ait bir mâna ifade etsin.

TOS - SUN - MIZ - ĞUS - TUZ -
BAY - KUT - TAY - FER - O - A -
ZA - VE - YA - ZE - RE - MI -
RA - Pİ - Mİ - HE - OL - LU.

HEDİYELER

BİRİNCİYE: Bir çocuk Sesi cildi.

İKİNCİYE: Afacanın altı aylık abonesi.

ÜÇÜNCÜYE: Bir büyük şişe kolonya.

75 İNCİYE KADAR: Cep elektrik feneri, dolma kalem, para çantası, kitap, çikolata gibi muhtelif hediyeler dağıtılacaktır.

Kazananlar

243 numaralı resimli bilmecemizde çocukların isimleri şunlardı: 1 — Selma - Çetin, 2 — Süheylâ - Sadi, 3 — Cemal - Perizat, 4 — Naci - Muallâ, 5 — İnci - Hadi, 6 — Cevza - Ferid, 7 — Leylâ - Ali, 8 — Ayten - Tekin.. Doğru çözenler arasından hediye kazananların adlarını aşağıya basıyoruz. İstanbul hediyeleri her Cumartesi günleri öğleden sonra saat 13 ten 17 ye kadar Ankara caddesi No. 96 Ülkü Kitap Yurdundan dağıtılır. Anadoluya posta ile gönderilecektir.

Bir para çantası kazanan:

Kasımpaşa 1 inci O. O. S. y-A No. 440 Celâl.

100 kuruşluk muhetlif kitap kazanan:

Eskişehir Sivrihisar cad. Yüceler - Akat sok. No. 6 evde Kemalettin.

İyi bir dolma kalem kazanan:

Kadıköy Mühürdar cad. No. 1 son kat Kubilây Özel.

Birer dolma kurşun kalem kazananlar:

Urfa merkez karakol komiseri Kâzım oğlu Feridun, İstanbul Yedikule Haci Pîri cad. No. 2/1 Sami Ulusoğlu, Milâs Hisarbaşı mahallesi No. 87 Aytekin, İstanbul Sultanahmet Kapıağası cami sok. No. 24, İstanbul Pangaltı Bayır sok. No. 2079 Narinoğlu, Büyükada Pancur sok. No. 17/1 Cengiz, İstanbul Erenköy Merdivenköy çeşme sokak No. 45 Nejat.

Birer kutu şeker kazananlar:

İzmir Alsancak Bornova caddesi No. 61 Oktay Kor, İstanbul 3 üncü ilkokul S. 4 de Halise, Samsun defterdarı oğlu Tevfik, Kayseri Avukat Sait Azmi oğlu Hakkı, İstanbul P. T. T. muhasebecisi kızı Perihan.

Birer hikâye kitabı kazananlar:

Aksaray Şekerci sok. No. 32 M. Kemal, İstanbul 43 üncü ilkokul S. 3-A No. 60 G. Ova, Ankara askerî fabrikalar ticaret şubesi muhasibi oğlu Ercümend, Zonguldak varidat müdürü Niyazi oğlu Fikret, Bursa Hoca Alizade mahal. Hoca Ali sok. No. 19 Leylâ, Mersin Mahmudiye mahal. No. 39 Tayyar Türker, Adana Bebekli kiliseye bitişik No. 27029 Berrin, Bursa Cümhuriyet cad. No. 105 Bülent Kocaer, Ankara yenişehir Atatürk cad. Foto Cemal apart. daire 3 Galip, Aydın 7 Eylûl ilkokulu başöğretmeni Sevim, İzmir Bornuva Yarış sok. No. 14 Orhan, Tekirdağ Saray Beyazköy nahiye müdürü oğlu Muhteşem, İzmir Pazaryeri Alaybey cad. No. 93 Bedia, Kastamonu Numan oğlu Bahri, İzmir Salhane 268 inci sok. No. 2 Özcan, İstanbul Fatih Hırkaişerif Kadı sok. No. 2 Aysever, İstanbul birinci ilkokul No. 100 Doğan Atmaca, İstanbul Çapa Ulus cad. No. 3 Lütfi, Beşiktaş Köyiçi Demirciler sok. No. 12 Sabahat, Ankara İsmetpaşa mahal. Uzunyolda Akyapı sok. No. 25 Bedrettin, Turgutlu Kemal Halit eczahanesi sahibi oğlu Vedat, Üsküdar Kuzguncuk İcadiye Hamam cad. No. 31 S. Yavru.

Birer kutu boya kazananlar:

Ankara Kurtuluş mahal. Sayram sokak No. 18 Sabriye, Bursa Ulucami civarı Kahve aralığı No. 5 Tekin, İstanbul Suadiye No. 13 Erdoğan, İstanbul Gazi Osmanpaşa O. O. No. 24, Tekirdağ hükûmet cad. Çaycı Ali, Beyoğlu Nergis sok. pansiyon No. 8 Kâmuran Ertam, Büyükada Tepeköy No. 6 Recep, Göztepe Kız O. O. No. 1641 Gülderen, İstanbul 4 üncü ilkokul S. 2 de Fevzi.

Birer bisküvit veya birer bloknot kazananlar:

Ortaköy Taşmerdiven Palanga sok. No. 25 İlhan, Konya Babalık sok. No. 42 Sabahattin, İstanbul Unkapanı Yeşiltulumba cad. No. 12 Orhan, Afyon Karahisar iş bankası müdürü oğlu Tevfik, Galatasaray lisesi Ortaköy şubesi S. 5-C Suat, Eskişehir merkez sıhhat memuru Cemil kızı Türkân, Büyükdere Ölmez Hasan sok. No. 21 Cavidan, İzmir İkiçeşmelik 766 ıncı sok. No. 17 Ahmet, Anadoluhisarı Muammer Sümer, İzmit Gölcük pavyon 40 No. 4 İsmail, Ankara Yenişehir Kocatepe Hasan Menemeneci oğlu Güner İsmet, İstanbul Pendik Karanfil sok. No. 34 B. Demirbilek, Pangaltı Babil sok. No. 2/3 F. Yazan, Fatih Ali Emir sok. No. 1 Faik, Üsküdar Kısıklı Alem dağ cad. İmam Ethem sok. No. 4, İstanbul Pangaltı Gayret apart. kat 2 Doğan, Eskişehir İstasyon bulvarı No. 78 Fehamettin Akıngüç, İstanbul Vefa Karamürsel fabrikası karşısı No. 31 Ayhan, Ankara Yenişehir Kutu sok. No. 36 Azmi, Burgazada Çakıltaş sok. No. 21 Resne, Ortaköy Portakal yokuşu No. 29 Afife, Samsun Osmanlı bankası karşısı No. 47 Cahit Erel.

— S O N —

Basıldığı yer: İst. Ülkü Basımevi .... AFACAN Bilmece Kuponu No. 250

AFACAN

SAYISI 5 KURUŞ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR
Gülünçlü Çocuk Gazetesi

CİLT: 10 — 31 AĞUSTOS 1939 PERŞEMBE — SAYI : 250

Genel Yazı İşleri Direktörü: M. Faruk GÜRTUNCA

Yıllığı : .... 250 kuruş
Altı aylığı : .... 125 kuruş
Üç aylığı : .... 75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı : .... 500 kuruş

İdarehane
Ankara caddesi No. 96
Telefon: 22895
ÜLKÜ KİTAP YURDU

PİRE NURİ İLE ZENGİBAR

457 — Ayı Balo havadan gelen topu büyük bir ustalıkla tuttu. Elinde tuttuğu büyük kazan kapaklarının arasına sıkıştırdı. Fakat top kapakları geri itti. Balo hiddetlendi.

458 — «Benim elimin altında sen ezilmez misin» diye kendi kendine homurdandı. O müthiş ayı kuvvetini harcadı. Ve top «pat!.» diyerek patladı. Bu sırada futbolculardan biri geldi.

459 — Topu patlattığı için kafa tutmağa ve parasını istemeğe başladı. Balo sahibine çatan bu yabancı kısa donlu adama pek kızdı. Kazan kapaklarını bütün hızıyla birbirine çarptı.

460 — Futbolcu korktu, kaçtı. Ertesi pazardı. Pire Nuri ile Zengibar bütün hafta yorulmalarının acısını çıkarmak istiyorlardı. O gün meydanda askerler gösteriş yapacaklardı.

461 — Yolda giderken ayıcıyı gördüler. Adamcağız dert yandı: «Çocuklarım, dedi. Çok teşekkür ederim. Balo'yu iyi terbiye etmişsiniz amma.. Ne yazık ki halk çok hasis. Bakıyorlar, gülüyorlar, fakat az para veriyorlar.»

462 — Pire Nuri: «Aldırma amca!.. dedi. Gel bakalım bizimle.. Elbette para çıkaracak bir çare buluruz. Meydanda yabancı askerler gösteriş yapacakmış. Bir harp gemisi gelmiş.. Bugün meydanda toplanacaklarmış.»

463 — Ayı ile beraber meydana gittiler. Balo bu askerlerin yabancı olduklarını tanıdı mı ne?. Hemen üstlerine hücum etti. Askerler çilyavrusu gibi dağıldılar. Amma korkak şeylerdi ha!..

464 — Halbuki zavallı Balo'nun hiç bir fena niyeti yoktu. Yalnız Pire Nurinin ona eskiden öğrettiği bir oyunu göstermek istiyordu. Askerlerin elinde silâhı görünce aklına gelmişti.

— Daha var —